

ница на единъ боленъ. Любимъ! Съпругъ! Да, да. Сълзитъ я задущавахъ, но писмото до гърдитъ ѝ я горѣше. Тя искаше да слуша нѣжни думи, да я гали шепотъ. Имаше право на това. Цѣлото ѝ сщество искаше това.

И тя чакаше писмата отъ непознатия, мислѣше за него. Вслушваше се въ стѣпкитъ на пощенския раздавачъ. Съвѣстѣта ѝ се колебаеше малко. Вършеше ли нѣкакво престѣпление? Почна да се утешава. Духовната връзка, въ която я поставяше непознатия, като не се явяваше предъ нея и изпращаше само писма, предаваше невинностъ на увлѣчението ѝ. Тя отваряше писмата и ги препрочиташе съ наслада.

Непознатиятъ пишеше, че я знае, че често сж били съвсемъ близо единъ до другъ. Имаше минути, въ които тя се страхуваше, че той ще влѣзе въ тѣхната кжща и ще вземе всичко каквото поиска.

Писмата идѣха всѣки день, тя ги четѣше и криеше. Лежеше по цѣли дни въ спалнята и мечтаеше. Съ Ася се разминавахъ като две чужди сщества, нѣми и невидими. Следъ убийството на Загорова у тѣхъ не дохождаше никой.

Настѣпваше есенъта. Ася се връщаше винаги късно вечеръ. Вънъ на улицата ставахъ събития, които живо го интересувахъ. Той търсѣше нѣкакви непознати приятели, съ които прекарваше часоветъ си следъ работа.

Единъ день тя се срещна по стѣлбитъ съ госпожа Здравева. Дветъ жени заговорихъ, и сега между